

Άλκυονη Παπαδάκη: «Στην άκρη του βράχου»

Επιμέλεια: Γιάννης Κορομβόκης

Η Άλκυόνη Παπαδάκη είναι μία ξεχωριστή, σημαντική και πολυδιαβασμένη συγγραφέας. Το νέο της βιβλίο «Στην άκρη του βράχου» αποτελεί συνέχεια του άκρως επιτυχημένου συγγραφικού της έργου. Ο δημοσιογράφος Γιάννης Κορομβόκης μίλησε με την Άλκυόνη Παπαδάκη και εξασφάλισε την αναδημοσίευση αποσπασμάτων από το καινούργιο της βιβλίο αποκλειστικά για τους αναγνώστες του «Κόσμου».

Εκεί στην άκρη του βράχου... στην κόψη του γκρεμού... οι πέτρες γυαλίζουν τις νύχτες σαν κοφτερά μαχαίρια. Κάτω μια θάλασσα άγρια, να χτυπιέται σαν λυσσασμένη. Κι ένας θολός, ανήλιαγος ουρανός με κάτι σύννεφα βαριά, που δεν ξέρεις ποια στιγμή θ' αρχίσουν να ξεπάνε την οργή τους.

Κανένα σημάδι φωτεινό στο βάθος του ορίζοντα. Καμία φωνή παρηγοριάς ν' ακούγεται από μακριά και να φωνάζει «Ερχομαι». Κι εκείνα τα μονοπάτια που ακολούθησες για να φτάσεις ως εδώ τα 'κρυψαν τα σουβλερά αγκάθια και τα ξερόκλαδα...

Εκεί στην άκρη του βράχου... στην άκρη τ' ουρανού... Πώς μαζευτήκανε τόσοι πολλοί αλλίθεια εδώ; Από ποιο πέρασμα τους οδήγησε η μοίρα τους; Ποιο μαρτυρούλι τούς ξεγέλασε και πέρασαν το κρώχιμό του για κελάνδισμα; (Σελ. 1) Τόσοι πολλοί... να περπατούν, να πέφτουν, να σέρνονται σαν φίδια, να πληγίζονται, να προσπαθούν απεγνωσμένα από κάπου να πιαστούν. Γυμνές ψυχές, μάτια γεμάτα φόβο και οδύνη...

Και κάνει, θεέ μου, τόση παγωνιά! Ο μόνος τρόπος για να ζεσταθείς είναι ν' ανάβεις πότε πότε μια μικρή φωτιά, και γίνοντας τα κουρέλια από τα όνειρά σου...

Εκεί στην άκρη του βράχου... στην κόψη

του γκρεμού... Οι ποι πολλοί έφτασαν ως εδώ δίχως καλά καλά να το καταλάβουν. Τους ξέβρασε ένα άγριο κύμα της μοίρας τους.

Είναι και κάποιοι, λιγοστοί είν' αυτοί, που ξεκίνησαν μόνοι τους, παρασυρμένοι από μια xίμαιρα. Φορτώθηκαν ένα σακίδιο με προσδοκίες και ξεκίνησαν για μέρη αχαρτογράφητα. Ετοι... για να συναντίσουν την ψυχή τους, πέρα από τα όριά της. Ετοι... για να προκαλέσουν το πεπρωμένο τους. Ετοι... για να θαυμάσουν το τοπίο. Όταν κατάλαβαν πως η πρόκληση στο πεπρωμένο πληρώνεται ακριβά, ήταν πολύ αργά. Είχε πυκνώσει το σκοτάδι... Είχε αρχίσει η βροχή...

Όμως, πάντα, απ' όλους αυτούς που περιφέρονται στην άκρη του γκρεμού, μερικοί τα καταφέρνουν να γλιτώσουν. Είν' αυτοί που σκάλισαν με τα νύχια τους στις σκιομέρες του βράχου και βρήκαν το λουλούδι που είχε κρυμμένο η ζωή. Κι ύστερα, γυμνοί, ρυπόλυτοι, ματωμένοι, ανακάλυψαν ένα μονοπάτι κι έτρεξαν να της προσφέρουν.

Λίγες μέρες μετά την τελευταία σελίδα που έγραψε στο ημερολόγιό του ο Στρατός, η μεγάλη έκρηκη που φοβόταν έγινε! Και σείστηκε συθέμελα η ζωή! Ξεπίδησαν οργισμένες φλόγες κι έκαψαν τα όνειρα και τις προσδοκίες. Κι εκεί, πάνω στις στάχτες και τ' αποκαΐδια, περπάτησαν ρυπόλυτοι η Σμαράγδα κι ο Στρατός. Μακρύς ο δρόμος. Ατέλειωτες οι νύχτες. Κι ούτε ένα σημάδι στην άκρη του ορίζοντα που να υπόσχεται την ανατολή του πλίου...

Είναι πολλοί οι άνθρωποι που περπατούν σε τέτοιους δρόμους. Άλλοι ανάμεσα σε πυρκαγιές, άλλοι ανάμεσα σε θύελλες, άλλοι ανάμεσα σε λάσπες και πέτρες κοφτερές.

Όμως... δεν υπάρχει τίποτε ασάλευτο

πάνω στη γη. Δεν υπάρχει απόγνωστη χωρίς καταφύγιο. Μόνο που είναι

χωμένο ανάμεσα σε βράχια κι αγκάθια

σουβλερά. Χρειάζεται ν' αγωνιστείς πολύ για να το ανακαλύψεις. Χρειάζεται να ψάλλεις ακούραστα, ακόμα και με τα στυφά, στεγνωμένα κείλη σου, τον ύμνο της ζωής. Σαν τα πουλιά. Σαν το τραγούδι της λεύκας όταν περνά τ' αεράκι του φθινοπώρου μέσα από τα κίτρινα φύλλα της. (Σελ. 173)

.....

Η συντροφιά της Νεφέλης με ζαλαφώνει. Εξπλένει λίγο τη λάσπη από μέσα μου. Καθαρίζει το τοπίο κι αρχίζω να βάζω σημάδια στην περπατούμα μου. «Είναι πολύ σπουδαίο», μου λέγε, «να μοιράζεσαι τα προβλήματα και τα αισθήματά σου. Πάντα υπάρχουν άνθρωποι που μπορείς να εμπιστευτείς. Μόνο ο Χριστός μπόρεσε μόνος του να οπωκώσει τον σταυρό του. Το κακό μ' εσένα, Στρατή, είναι ότι φοβάσαι. Κλειδαρώνεσαι και βράζεις στο ζουμί σου. Δεν βγαίνει όμως τίποτα με αυτό. Σε πνίγουν σιγά σιγά οι αιμού... Αλήθεια, πώς ανοίκτηκες σ' εμένα; Τι σ' έκανε να μου παραδώσεις το μαγικό κλειδάκι;»

«Δεν ξέρω. Η διαίσθησή μου; Το τόσο καθαρό βλέμμα σου, που χωρίς καλά καλά να το καταλάβω έπιασα την ψυχή μου να καθρεφτίζεται;»

«Στρατή μου, τι όμορφα λόγια λες... Μέσα σου έχεις κρυμμένο έναν ποιητή».

«Έναν τρομοκράτη έχω, που κάθε λίγο και λιγάκι τα κάνει γυαλιά καρφιά».

«Άσε τους τρομοκράτες κατά μέρος και φρόντισε να βλέπεις τον εαυτό σου και τον κόσμο γύρω σου με τα μάτια αυτού του ποιητή. Σταμάτα να πετάς μολότοφ στην ψυχή σου. Σταμάτα να ζεις με τον φόβο και τον θυμό. Πέτα το μαστίγιο».

«Μα δεν φοβάμαι τώρα πια, κι ούτε έχω θυμό για κανέναν».

«Έχεις θυμό για σένα. Κι αυτό είναι το χειρότερο. Κι έχεις φόβο για τη ζωή».

«Μα... εγώ τη λατρεύω τη ζωή».

«Τη λατρεύεις μέσα στο καβούρι σου. Άλλα αυτή σε περιμένει απ' έξω, Στρατή. Σε περιμένει και σου κάνει νεύμα. Μνη τη

σπίνεις. Βγες από το καβούρι και φώναξε δυνατά πόσο την αγαπάς! Θα σου πω κάτι και θέλω να το θυμάσαι. Η ζωή δεν πρόδωσε ποτέ τους εραστές της. Πάψε να βάζεις κράνος και στολή παραλλαγής όταν επικοινωνείς με τους ανθρώπους, από φόβο μήπως σε πληγώσουν. Μπορεί να γλιτώνεις έτσι κάποια ύπουλα χτυπήματα, μα χάνεις κάπι πολύτιμο. Την ομορφιά της συντροφικότητας. Όχι τη παρέας. Της συντροφικότητας! Σ' το τονιζω. Το μεγαλείο του συνυπάρχω!»

«Μα εγώ θέλω να είμαι μαζί με τους άλλους. Μ' αρέσει να δίνω το χέρι μου, ν' ακούω χωρίς να κρίνω, να συμπονώ, να καταλαβαίνω τον συνάθρωπό μου». «Στρατή, για να τα κάνεις σωτά αυτά, πρέπει πρώτα να βγάλεις τις χειροπέδες από την ψυχή σου. Να την αφήσεις να φιερουγίσει ελεύθερη σαν το χελιδόνι. Κι άσε τη να διαλέξει εκείνη σε ποιο κλαδί θα κάτσει να τραγουδήσει...»

«Κι εσύ... πολύ ποιητικά δεν μου τα λες;» χαμογέλασα και την κοίταξα με θαυμασμό. «Ναι. Γιατί όλα γύρω μας και μέσα μας μια ποίηση είναι... Άλλο αν κρατάς το χέρι του ποιητή αλυσοδεμένο. Όλα ένα ποίημα είναι, Στρατή. Κι όποιος δεν το νιώθει είναι τυφλός, κουφός, αναίσθητος και, ως εκ τούτου, δυστυχής!»

«Και ο Θεός; Είναι ο μέγας ποιητής;»

«Ακριβώς! Ετοι θα νιώθεις πάντα την αίσθηση του Θεού. Δεν έχει άλλο τρόπο ο άνθρωπος για να καταλάβει την ύπαρξή του. Κι αν θέλεις να τον συναντήσεις –δεν είναι καθόλου απρόσιτος ο μέγας ποιητής–, πάρε ένα λουλούδι δροσερό και μύρισέ το. Ούτε στην κόλαση σε περιμένει ούτε στον παράδεισο». (Σελ. 234 – 236)

480 KING STREET NEWTOWN | P 82831921 | www.nefeli.com.au

Authentic Greek modern cuisine
We are the party specialists
Available for all occasions